

Василь КАЛИТА – поет, прозаїк. Народився 1985 року у Львові, там мешкає і сьогодні. У 2002–2007 роках навчався на механіко-математичному факультеті Львівського національного університету, після закінчення якого почав активно займатися літературою. Створив цикл оповідань про студентське життя “Архаровці”, як його продовження – роман “Десант у Пацятичах”. Вірші молодого автора публікувалися на сторінках журналу “Склянка часу”, його проза жваво обговорюється на Інтернет-форумах.

ІНТЕРНЕТ – ПОГАНА ШТУКА

Замість того, щоб подавати на парах матеріал, викладач правознавства тільки те й робив, що скаржився перед студентами на глобальні проблеми. Щойно виголосив Вася ідею проекту великого герба України із зображенням сала та горілки – зразу відбулася лекція про шкоду алкоголю для українського населення. Найболючішою для викладача проблемою після спиртного був лише Інтернет. Зовсім не тому, що ця мережа провокує появу виснажених, залежних від комп’ютера “юзиків”, а через ...порнографію, яка весь час чомусь його переслідувала. Дійшло до того, що лектор пари провести не міг, поки не поскаржиться перед аудиторією: “Буває, зайдеш в Інтернет почитати якусь наукову статтю, а він тобі, немов демон-спокусник, шепоче: «Подивись на тих оголених жінок»”. Порнографія стала для нього манією, згадувалася на кожному занятті, і достатньо було незавершеної фрази посеред лекції: “Сімдесят відсотків Інтернету складає...”, щоб розвеселити студентів. Ті, хто бували в їхній шкурі, вже знали, про що йдеться.

Додік натомість недолік Інтернету бачив зовсім в іншому (він був не проти поглянути на оголених жінок, але всі пікантні сайти в комп’ютерній лабораторії заблокували). Його проблемою був Вася, схильний експлуатувати мережу з дуже дивною ціллю. Ні, Вася зовсім не любив комп’ютерів, ані всього, з ними пов’язаного: Інтернет був для нього фішкою у приколах. Коли більшість студентів після пар годинами вишукувала реферати, читала статті, відправляла електронні листи, спілкувалася в чаті, то Васі достатньо було кількох хвилин, щоб роздобути всю потрібну інформацію. Додік був навчений гірким до-

свідом, що інформація ця стосуватиметься Пацятич, і хто зна, який сюрприз уже чекає його вдома. Кожного тижня він із трепетом у душі їхав у село, не відаючи, кому з односельчан прийшов про нього лист чи хто на цей раз із чорних футболістів дзвонив у сільраду.

Васі достатньо було ввести для пошуку слово “Пацятичі”, і комп’ютер видавав десятки сторінок із цим населеним пунктом. Клацаючи сторінку за сторінкою, хлопець натрапив на щось новеньке – призерів районної шкільної олімпіади, серед яких виявилась і Додікова землячка Яна. Ще й фото її, видно, було вдало зроблене місцевими аматорами в stodолі, бо як тільки Вася на нього глянув, одразу зрозумів: підходяща пара для друга.

Вечір нічого поганого не віщував. Додік був просто щасливий, коли, повернувшись додому, ніяких новин про себе не дізнався! Чи не вперше за останній час ніхто з села не має до нього жодних претензій. Щоб відпочити від важкого тижня, проведеного на студентській лаві і на квартирі в Петлюри (господині його помешкання), увімкнув футбольний матч. І тут пролунав телефонний дзвінок. Додік на них відповідати не любив, але в хаті на той час нікого не було, тож довелося взяти слухавку.

Упізнав одразу – дзвонив колишній однокласник, який тепер також навчався у Львові, а проте вони рідко перетинались. “Напевне, на сто грам до бару кличе”, – вирішив Додік і весело поздоровкався з товаришем. Та голос у трубці не випромінював радості. На запитання про його справи однокласник дорікнув: “Хіба це може цікавити людину, яка намірена мою дівчину відбити?!”

Додіка мовби холодною водою облили. Її він бачив раз чи два і то здалеку, а тут такі заяви! Хотів, було, щось пояснити, виправда-

тись, але однокласник нічого слухати не бажав, тільки призначив на сільському стадіоні “стрелку” і кинув трубку.

Додікова душа сиділа в п'ятах. Цей паруб'яка ще зі шкільних років відзначався міцною статурою і богатирською силою. Що робити? Подзвонив до сержанта Мурика за підмогою, але той саме заступив на варту. Доведеться іти самому. Упевненість хлопця підживлювало одне – правда за ним, і совість чиста. Тож, замкнувши хату на ключ, побрів темною сільською вуличкою до стадіону.

Це тільки коли збірна Пацятитч з футболу, або, як її називали архаровці, Squadra Рассига, проводила свій домашній матч, Додік на крилах летів до стадіону, щоб прислужитися рідній команді, а тут рахував кожен крок, нервово оглядаючись і лякаючись хрускоту під ногами. Западали сільські собаки в сутінках цілий хор організували, від чого Додікові щеміло в грудях. Сто разів йому хотілося чкурнути назад, додому, заритися в сіно, та ще сто разів він себе переборював і змушував іти далі.

Поминувши школу, яка примостилася біля траси, опинився посеред стадіону і лице-в-лице зіткнувся з двометровою постаттю. Першим, що архаровцю вдалося із себе витиснути, було скупе й непереконливе виправдання, на яке однокласник тицьнув пожмаканий папірець і, підсвітивши мобілою, скомандував: “Читай!” Мружачись і приглядаючись, Додік урешті-решт почав розбирати каракулі, які здалися аж надто знайомими:

“Привіт, Яночко.

Ти мене прекрасно знаєш, свого земляка. Я – Додік, син наших працівників культури. Ми з тобою часто бачимось, але основного я тобі сказати не наважувався. Я тебе кохаю. Я є дуже маленький і цнотливий, але через лист все-таки зміг тобі в цьому признатися. Давай будемо зустрічатись. Ти, звичайно, знаєш, де я живу. Приходь цієї неділі, буду чекати. Поговоримо. Надіюсь на твою позитивну відповідь. На даний момент я у Львові залагоджую свої справи, але в неділю приїду додому. Поки що присвячую тобі свого вірша:

*Є багато дівчат на світі,
Та для мене ти одна,
Як то бутть, куди кохання діти,
Так його багато – океан без дна.*

Я у Львові вчуса і веду дуже цікавий спосіб життя. Зі мною по сусідству живуть відомі чорношкірі футболісти. Вони – мої добрі знайомі, адже я з ними цілу ніч провів у ліфті. Після цього вони ласкаво почали називати

мене “наш белій шалюнчик”. Я обов'язково тебе з ними познайомлю. Ще одна цікава людина з мого життя – хазяйка Петлюра. Якби не вона, мої ночі на квартирі були б сірими. А так ми з нею бухаємо і дивимось серіали. Петлюрі далеко за вісімдесят, але вона в чудовій формі. Завдяки їй я по-новому навчився пити горілку: спочатку їм, їжу запиваю водою, а вже воду – головним атрибутом дійства. Ми швидко обоє надираємось, і, що робимо далі, – не пам'ятаю.

Таке от веселе життя. Якщо прийдеш у гості, я тобі ще розповім про свої пригоди з неграми, ментами і Петлюрою.

Навіки твій Додік”.

Прочитавши лист, заскочений архаровець підвів погляд на однокласника, який випалив йому в лице: “Яна тебе все одно не любить, ця дурнувата автобіографія її страшно обурила! Усі старання принесуть тільки проблеми на твою...”

Додік, хоч і тремтів осиковим листом, узяв себе в руки: “Не я це писав, кажу, не я! Хочеш, перевір мій почерк. Я навіть ручку з собою захопив”. Він заходився щось виводити на зворотному боці папірця, після чого простягнув його однокласникові. Той якийсь час вертів лист, зіставляючи почерки, і, зрештою, переконавшись, що це не Додіка робота, вже спокійно заявив: “Передай тому, хто писав, що, як таке повториться, йому буде непереливки. Більше я розбиратися не буду”. Той ж миті лист було знищено й пущено за вітром, а однокласник подався геть.

Додік додому не спішив. На цей раз від радості, що він усе так хвацько розплутав. Розмова з тим “бєбком”, як він часто у відповідь на приколи називав Васю, звісно, буде, але в понеділок. Зараз студент милувався зірками на погожому вечірньому небі і подумки на ходу складав вірші. Треба ж, тільки один раз прочитав “п-п-придуркові” свою поезію про кохання, а він уже її в листі використав. Оце пам'ять! Не дивно, що Вася так комп'ютерів не терпить. Він – наша душа, жива, неповторна, хоч і трохи неврівноважена. Невже з нею може зрівнятися якась мертва залізяка. Так роздумуючи дорогою додому, Додік зауважив, що вже і краплі образи на Васю не залишилось. Він під ніс наспівував одну з облюбваних архаровцями пісень, навіть собаки з їх лементом не дратували. Батькам про пригоду нічого не розповів: і так після кількох листів зі Львова вони були готові до рішучих і непередбачуваних дій.

Швидко промайнули вихідні, і Додік знову опинився на парах. Для годиться прочитав Васі нотацію, мовляв, не треба більше його так підставляти, від чого архаровці зайшлися реготом.

Історія до кінця не забулася: коли-неколи друзі згадували про Янину неземну красу і жаліли – така хороша кандидатура для Додіка могла бути.

